

بِأَحْسَنِ عِلْمِهِ كَانَ لَكُمْ كُنْفًا
 مَعْتَبَرًا لِأَسْلَابِ صَلَاتِهِ سَلِمُوا عَلَى الْمُصَلِّينَ
 وَعَلَى آلِهِ الْكِرَامِ وَجَنُودِهِ الشُّرَفَا
 سَلِمُوا عَلَيْهِمْ حَتَّى يَجُزِيَ الْجَزَاءَ الْأَوْفَا
 فَلْيُصَلِّ وَالسَّلَامُ مَنْ نَوَّاهُنْدَ نَزَلْنَا
 مَدْحَهُ أَشْهَى وَأَحْلَاهُ مِنْ عَسَلِ مُصْطَفَى
 صَلَّى بِأَرْبَعِ عَلَيْهِ بِالْكَلَامِ حَرْنَا حَرْنَا
 ضَمَّكَ أَمْلَاكَ مَا لَاحَ صَفَا صَفَا
 سَأَلْنَا أَمْلَحَ حَبْرًا لِيُكَلِّمَكَ الْبَقِيَّةَ
 صَلَّى بِأَرْبَعِ عَلَيْهِ وَعَلَى كُلِّ الْخَلْفَاءِ

آئینه و آرزو هر چه بودم روى به پیشوایان نام نشینم
 چه قوی خوشتر کس نه به جلالت لب خسته تر نه سر نام
 تا گاه وضع عمل با و ایکنام شربت شیرین تر نه نام
 یا نه روشن بی چون نور کوی نور ملائک بی چه آما بفرور
 کلان تو حیدر آمان نخروش مدح هر روان بخوش

شور و زهرم ایستاید انکه یا زهرم آثار اینا داید

شور و زهرم شو بدرون همه عن حضرت در نماز کلشن

یا محمد المصطفیٰ جئت بالصدق والصفاء

خبر مقدمه قدمك و هو لا تسقام الشفاء

سألهو صلوا علیه كل ان و لسوقا

ربه يعطيه شقى در جات بحقفا

في شفاعته الذنوب عند رب العرش عطففا

ربنا اغفر كل ذنب ليعبارك الضعفا

بشفاعه النبي و قنائه الخلففا

اهدنا اللهم نهما عابدين و حنفا

اجعلك يا نبي امة صلواتكم سلففا

ربنا اجعلنا بفضلك

بجنايتك عرفنا

كان ذرا ذراع

والورث لله صدفا

هبسوا طلاب جنه

لکم فيها عرففا

مرچبا باصفوة الله مرچبا مرچبا با خيرة الله مرچبا
 مرچبا با من تدلى مرچبا مرچبا با من نعالى مرچبا
 مرچبا بكنة التنا الى مرچبا مرچبا بكنة التنا الى مرچبا
 مرچبا با من في روى مرچبا مرچبا با من في الفتح مرچبا
 مرچبا انسان عيني مرچبا مرچبا با من الحسني مرچبا

بازم و ديوان روايت كردن نه ما ريشي ندا پيسه و يردن
 وقتي و در كرت او نور زرم هفت در لاي حوزج گرز نيايم
 است در لاي پشت ك و در تمام ملكه شرمه را بنما ص و عا م
 زمان كنه گرد حشرت برون چه غم و حشرت صد ليشان مردن
 آنها بتان بين نگون سار چه با لادخنان گرا ماي بو ار
 خداوند ارش بگرد بر خوان بگردش ك را ابواب جهان
 جبرئيل جات را از فوسا دعام بملد لكان اتس و جتن تام
 و ارش خداوند حكم و ليش كردن و عده كرمه به بجا آوردن
 فرشتگان كردن تقدين جليل تسبيح و تكبير تحميد و تهليل
 چونكه فارغ بپيگ رتايه باهل سما شرمه ر راني
 ارش فرا چيني چند ملكه شو و روي زمين چه هفتم ملكه

سَمِعْتُ بَلَقَ بَدْرًا قَطْرًا فِي آيَاتِ رَسُولِ بَيْنَ خَيْرِ دَارٍ
 وَأَمْرًا فِي هَرَجٍ نَوْرٍ خَيْرِ النَّاسِ فَارْتَعِبَ فِيهِ شَرَفَتُهُ الْخَمْسُ
 فَذُكِرَتْ فِيهَا لِرَوَايَةِ الْعِيَانِ فِي كَلِمَةٍ مَقْرُونَةٍ بِالْأَمَانِ
 عَمَّ جَمِيعُ النَّاسِ فِيهَا يَا لَهْمَا وَزُخْرِفَتْ فِيهَا قُصُورُ الْخَيْبَانِ
 وَأَسْتَبَشَّرَتْ أَهْلُ السَّمَاءِ بِذَاتِي مَوْلَايَ خَيْرَ اللَّذِي فِيهَا وَكَانَ
 هَذَا بِرَبِيعِ جَانِبِ يَا لَهْمَا وَهُوَ الَّذِي بِالْحُسَيْنِيِّ قَافٍ الزَّوْمَانِ
 إِذْ كَانَ فِيهَا مَوْلَايَ الْمُصْطَفَى رَسُولَ رَبِّتِ الْغُرَّةِ الْمُسْتَعَانِ
 وَالْمُرْتَضَى وَالْمُجْتَبَى أَحْمَدُ وَصَنَ لَهُ فِي الْحَشْرِ قَلْبًا وَوَشَّانِ
 صَلَّى عَلَيْهِ اللَّهُ السَّبْعَ الْعَلَى مَا اشْرَفَتْ شَخْصِي وَتَوَضَّعَ الْعِيَانِ

شش ماه که در بدر با او عید الطلوع است به عید اله
 تا نزدیک بین وقت ولادت همه بین اعراب پیوسته عادت
 هر کس حق طفلی پیش علی کرد خرد و زره بان در خلق آورد
 عید اله همه او شفقش است شریک خرد او عید نیست
 خردا سندانها نیاویان و فوات کرد لوا به بی بهانه
 چه دیدار حسرت دنیا جلت کرد تشریف بجا و ای دار العقباب
 فرشتگان به نام کردن زاری لالان نذرهای مبعود باری

دائن یا اللہ و یا مولانا یا عالم اسردانا و تودانا

جدا رہیں جسہ درگاہ کرم حبیب بقبول ویت کردی ہم

خدا جسہ جواب فریشتان فرمائش آفرین خستہ جسہ با بوا داشت

پہی می نطقت ہم نگہداری پری تربیت ہم پے غمخواری

قافلہ آماجہ نکما وا ای ہر حال سخت آئینہ یادا

آئینہ لالاندرا کماں جہا پری عیدہ بکروا بزار

عبد المطلب دلدارش کر کہ جسہ اندوہ سخت بٹاوش لودر

وات جی بیست تو بیکر و پیر خداوند بقتدر ویش مروت

قوالی یا صوالی یا نوالی سلا اللہ یا ابدا اللہ الی

فرانچی گفت انجمنی ناقدر فنا و من فانی بعد کربالی

اندا ما قل ملک اپور صبری کبکف لکن بعد الپان حالی

قیامنا للیوم بعد عینی و یا انشفا علی عدم الرجال

انکان الفرق باخیرا و لکن هکذا صنع الجلال

وَكُنْتُ قَبْلَ بَدْرِ ذَا شِعَابٍ فَصَدَّقَ بِالْفِرَاقِ كَالْهَلَاكِ
بَيْنَهُمَا صَدَقَ فَحَى الْكَافِرَاتِ بَصِيحُ الْفَجْرِ مِنْ هَذَا الْمَقَالِ

جود، ابراهیم، انیس، ابابکر، ربیع، ربیع، ربیع

به رجب آن حضرت ام شعبان شکیب ادیس رمضان اکرم

شوال نوح به مای ذیقیده بود به مای زکجه خلیل سعور

محمد موسی عیسی عم صفی بولوا سمیل پیش بدختر

مواتن جملت است چندان بطل کنده دین کنعان

فام آریل کل افاقون ملایک بدین دیده در شتاقن

دیناد ما فهدی او برشتن کلید کوی کج ذی شش بشتن

نوماه نورو به کم و زیار مخلوقات جهان بدیدارن نل

نوماه نورو و عدو ۱۲ روشنی یون روکارین بیام

یا آمیند بتراک سبحان من اعطاک بحکمک سبحانک

یا المصطفی سعد علیک لما علیک ذالرجب و ما نوری فیده النبوه هذا النبی

ترقصان جاک بالهناء هذا النبوی شفع لنا

بالحق مع اولی العنا و تربک اعطاک

سَعَالُ جَاكِ مُعِيدًا بِحُكْمِ عَجْدَا
وَمَا تَرَى مِنْهُ رَدًا وَخَصَّكَ قَوْلَاكَ
ذُو الْفَعْدَةِ جَاكِ بِالْوَفَا شَرُوكِ بِالْمُصْطَفَى
وَرَبِّكَ عِنْدَكَ عَقًّا وَخَصَّكَ حَمَّاكَ
ذُو الْجَهْدِ سَادِسُ شَهْرِكَ بِأَمِينِهِ بِأَجْنَحِكَ
اللَّهُ يَجْمَعُ شَمْلَكَ بِسَيْدِ وَقَاكَ
مُحَمَّدُ جَاكِ بِالْهِنَا وَخَصَّكَ فَلْيَاكَ بِالْمُنَا
وَمَا تَرَى مِنْهُ عَنَا هَذَا النَّبِيِّ تَرَاكَ
وَفِي الصَّفِّ تَأْتِي الْجَهْدُ بِذِي النَّبِيِّ الْمُفْتَى
مِنْ أَجْلِهِ الشَّقُّ الْفَهْمُ تَرَبُّبِكَ هُنَاكَ
وَفِي رَيْبِ الْأَوَّلِ وَوَلَدِ النَّبِيِّ الْمُرْسَلِ
بِأَمِينِهِ تَأْمَلُ نُورُكَ بِوَأَكَاكَ
وَوَلَدِ النَّبِيِّ مَخْتُونَا مَلِكًا مَدَّ هُونَا
بِحَا جِبْتَيْنِ هَفْرَانَا وَحَسْبُهُ وَقَاكَ
هَذَا النَّبِيِّ الْأُمَّةُ قَدْ جَاعَمَكَ بِالْحَمْدِ
تَسْكُنُ بِفَضْلِهِ الْجَنَّةَ لِرِغْمٍ مَنِ عَادَاكَ

روایت کردن راویان دین علماء عامل فخر روی زمین
و قی که احدی را روی زمین گزیزا بخت شیطان لعین
شروعی قبیل مکر و دشمنی زار که دانش او تو بینگی کار را
و است عمر کم بی شایم بی بطلان خاکم بی و سرور ارام بی مال
مصطفی سالدر هر جو جهان بی بطلان کشته کینه شیطان
چیش کرد ای قوم تدبیر حیثان خجله شناسان تو پریشان
ایده افغن ویم کردن خانه بنو و روزخ جی جا ویدانی
جه چند کتابی بجه باوان والدۀ حضرت پیدایش دان
و قی تولد سید رسل اول ثوبه ما ربیع الدول
بیم حاصل شایم سرور و شربت رت جود ما حضور
جه نوی صیم شرم دان ملک بر تولد سید بر حق
جه نوی نیم بشت دان پیغمبر جهان بیع ملک ایزد نیم
شود بجهین شرم راحیل بشری بهذا النبوی الملیل
شتم فی هر بی بر سر او نور آفتق ملک بگردن سرور
اشتم نیم کردن ندای و شای تا پیغمبر نماز حزن ملای
نهم شایمان فرشتان و ام پری بشت سید اکرم

همه کسریا و شوهر چون عالم

یکشون به بان کعبه معظم

بلکه به مغرب یکی مشرق

نصب کیزان به امر پادشاهی فانی

بانه روشن به چه شوق از غم

لله یک پی پی امان بسز در

به نوحه کیزان آمان بخردش

مدح حمد سوزن بجوشی

بیم طیری آما چون رانه گریه

بال بسزد و منقار ز تر تر در خضر

شبان رانه چهره کسریا سنی

دفعه ای صله به کعبه کسریا

بغز سهم حق شای علی الاطلاق

بعد از شرای طاق هدیه سزادش

به امر فانی لایله کسریا

بیم نفاذ امر سینه من لایله

ش بالش مایه نه بان خیر

در عدد و چله پی او بر کسریا

به نبر تابی خسته کسریا

به پاک و تطهیر تمام به نیا

سرور فام آمانه خیر

بیم کسریا و کسریا

شبان هر چه کسریا در دل

در نقد با شمشیر کسریا

شبان دات او بر شاد و نیا

دیم پیرده عین چون دلیل خیر

جمال پر به نور چون کون جواهر

پر سرم جبرشان پاناموشان

یکه هوایا هر م آرام ۴۴

یکی سارا پاهرم خلیل

حدادت سارست مبرم زینور

دلسوزیم کردن چه دایه فاضل

بشیت دانیم چه مدح فرزند

محمد فاتم + پیغمبران

دیم قدری شربت پریم اوران

نوری لفظم هموریز آتاشی

به طوره ندیم گریبا هویدا

چو ارژن جلال من فرین چون طیر

سودت منانان چنینم بطایر

هر یونام ویشی و نم کسر عیان

یکه والده عیسی بن سریم

یکی آسیه پنا اسرائیل

سارست چپ آید پشت سر

آوردن پریم چند شهه دشکر

ای نفس و تعظیم بیتان خنده

پیغمبران گشت بوگساران

بسوع و کلیم پنم سورن

سود بنام کچم نامی روی فرشی

سود بنام کچم نفس لهرای

دات نه به اوان آدم نکر و طلب	دای دفع عهد امینه ذهب
هر یک به ارب پنجم سرور دن	جای به شربت پریم آوردن
جیب نازار پادشاهی اعظم	زنان دات به پتفر سه اکرم
به عذاب سخت نکند محشر	ایمچه ار جو مان بتون با سردر
میسر خیرت بود خیر کتران	جویم بنفشه نه پادشاهی
نرمه مؤمن ندر گامی احد	نور کیم کیمش تا به صبح
هر کس تشریفش برین مادی ویش	جوید ما هر کس خفت کتر پادشاهی
صیبه هم زهر رب العالمین	نه ماندم به پتفر نه نه
صالحان بودند سر حضرت احد	هر چه روی ازلی تا به روزی
شَرَّ قَوْمٍ الْاِسْمَانِ كَمَا وَدَّ اَهْلُ	جَبَدُكُمْ اَحَدٌ يَا اَهْلَ ط
وَ اَنْتُمْ رَاَيْتُمْ اَنْتُمْ	سَبَّحَ الَّذِي اَمَرَ عَالَمِي
صَفَاءُ رَضِيًّا رَضَاهَا	مَسْرُورًا بِبَيْتِ الْقَدِي
اَلتَّهَابِ نَالٍ مِّنْهَا	عَمَّرَ بِبَيْتِ الْمَعْمُورِ